

Kultur / **Bøger**

Solen er så død, mor

»Bogen flyder over – ikke bare med spørgsmål – men også med de skønneste linjer,« skriver Lasse Skjold Bertelsen i sin anmeldelse.

ANMELDELSE / 24.09.19

Der findes et liv efter fødslen, og Cecilie Lind skriver det helt ud.

In medias *pres* lander vi i digtet midt i en fødsel med veer, skrig og et dødsønske forenet med længslen efter en epiduralblokade. Det hele begynder med *shock horror*, men moderens stemme sænker tempoet langsomt og begynder stykke for stykke at samle sine tanker og folde dem som svaner af brugte vådservietter. Det er på sin egen måde en rekonstruktion af et barns første ni måneder, der udgør et florlet kompositionsprincip i Cecilie Linds langdigt om barnet som et centrum. Et centrum, hvorom alle andre pejlemærker cirkulerer, hvad enten det er jeget selv som moder, elsker, lille pige, ung kvinde – eller kæresten, familien, svømmetræneren, naboerne; samfundet og en verden uden for børneværelset.

Som en klar kontrast er bogens omslag stilfuldt og *mid century*-nuttet med lyserøde bolsjestrøber, der med bogens ærinde og tema får mig til at tænke på *the candy strippers*; artige, unge kvinder, der som ulønnede hospitalsfrivillige i efterkrigstidens USA var alt andet end forsuttede bolsjer. Som en modsætning til dette renskede ungpige-ideal føler moderen i bogen sig småskandaløst kompromitteret som *homewrecker* med sine trusser efterladt på asfalten i en gyde et sted: »jeg er en gentagelse / af mødre / af ekskoner.« Dette er begyndelsen på en liste, der ender i en af digtets triste delkonklusioner: »også jeg / lokkede en far fra en søn / også jeg / løj en familie i opløsning.« Det er altså alt andet end glittede glansbilleder, der præsenteres i den fremadskridende fortælling, der viser sig visse steder i løbet af digtet.

Selvom konkrete rum etableres i form af hospitalsstuen, bænken i en klam offentlighed, hvor mænd liderligt belurer ammende kvinder etc., er der i læsningens forløb og rytme en fornemmelse af, at det hele kunne foregå på netop et børneværelse med bogens omslag som tapet, og hvor digtets parlandovers er den uro, der hænger og blafrer let fra loftet.

“ Det er knuget og intimt som ind i helvede, men 'Mit barn' efterlader ikke desto mindre et varigt indtryk af et ængsteligt, men uhyre stærkt bidrag til dansk barselslitteratur

Det er en uhyggelig musik, som hvis alle sange i *De små synger* var komponeret med konstante små sekundsammenstød à la Beethovens *Für Elise*, og hvor glosen 'vuggedød' manisk må gentages tre gange, som var det en besværgelse eller et sardonisk børnerim. Samtidig er synerne, de vilde billeder, så altomsiggribende på en sådan måde, at selv sommeren som årstid er svanger med verdens undergang og varsler pludselig død, når det som med et suk konstateres, at »min verden er for lille til at jeg kan rumme at solen slår ihjel.« Det er en kendsgerning og hård og uhyggelig kost, at man konstant og hele tiden er og skal være mor og aldrig vil kunne omgøre dette – selv i egne drømme, hvor grænsen til mareridt løber langs en skarp kant, og når et tilfælde af *Münchhausen by proxy* med ét skyder frem i en drøm, hvor det overvejes at klippe barnets fingre af som tørre kviste.

En helt anden grund til uro er desuden forskydningen af personernes roller. For hvem er barnet, når nogen skal trøstes? Rollerne skrider og flyder ud fra virkelighed til drømmesyn og forestillinger i tankernes kompleks, når moderen selv føler sig som et barn, eller kæresten synes at die ved brystet, efter barnet er blevet mæt. Er man reelt blevet voksen, når man bærer sit barn frem på armen? Svaret finder man ikke i teksten.

Bogen flyder over – ikke bare med spørgsmål – men også med de skønneste linjer, der siver ud som kirtlernes klistrede modernælk, og i dette fugtige spindelvæv er det svært at orientere sig, selvom det flere gange synes at være en styrke for den unge moder, at dette væv er et spraglet mønster af indsigter og klarsyn. Det er knuget og intimt som ind i helvede, men *Mit barn* efterlader ikke desto mindre et varigt indtryk af et ængsteligt, men uhyre stærkt bidrag til dansk barselslitteratur, der vil være en oplevelse for alle at læse.

Cecilie Lind, *Mit barn*,
Gyldendal

